

NACIONAL

P6-30

Com ens en sortirem?

ANÀLISI • Vint-i-cinc personalitats analitzen per a El Punt Avui els reptes de l'endemà de la sortida de la crisi

ACORD • La pandèmia deixarà grans costos i una oportunitat de canvi que cal saber aprofitar

El govern vol aixecar el bloqueig d'Igualada

Confusió amb l'alta dels sanitaris malalts

Confinament flexible

Sánchez allarga l'estat d'alarma fins al 26 d'abril però farà un pas enrere en el confinament a partir del 14

Els sectors no essencials tornaran a la feina i l'aïllament començaria a relaxar-se cap a finals de mes

LRP La República, digital

Els subscriptors d'El Punt Avui hi poden accedir a través de www.elpuntavui.cat

Mor als 76 anys Luis Eduardo Aute

El cantautor i artista estava retirat des del 2016 ■ P26

ESPAI PISCINES
 118119-12018760
GRQP BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
 POOL LINE DELEGACIÓ MARESME
 Tel. 902 107 208
www.espaipiscines.com
Ens banyem?

Ser-hi més que mai

Dies d'incertesa. Així és com moltes persones defineixen una de les situacions més insòlites que ens ha tocat viure. Tancades a casa en diferents formats; a soles, en família, amb amistats.

Amb la pèrdua d'una quotidianitat sovint poc valorada, ara passem les hores i els dies amb l'objectiu que el distanciament social pugui ser un element clau per combatre aquesta Covid-19 que està posant en crisi les nostres vides i tot un sistema que es pensava i sentia indestructible i de sobte d'un dia per l'altre ha mostrat una extrema fragilitat.

I és que la vida, que en essència està carregada d'incertesa, ha tocat amb el miratge col·lectiu que havíem construït d'una realitat feta a mida, basada en un sistema capitalista que ens projecta en el tenir i desdibuixa el ser. Ara cada instant ens situa en el ser, a redefinir-nos i viure d'una altra manera amb nosaltres però també amb la resta. La incertesa del demà ens obliga a centrar-nos en el moment que vivim perquè alhora és el que ens dona certa estructura i control de la situació i ens ajuda a calmar aquesta sensació de no saber què passarà.

Moments de contradiccions, de solitud però alhora amb més connexió i cures amb la resta que mai. Colpejades per la situació i amb certa anestesia emocional, hem d'aprofitar la oportunitat per gaudir d'un dels béns més preuats i desitjats de la nostra societat: el temps.

La crisi que estem vivint està esdevenint un aprenentatge en molts sentits.

Perquè l'aïllament del confinament és utilitzat per l'agressor per poder tenir més control i poder sobre ella

També en el dels privilegis personals i col·lectius.

I és que tot i la complexitat del moment, la realitat ens mostra de nou com la crueta d'aquest virus s'acarnissa més amb determinades persones que es troben i potser es trobaven ja, en situacions d'elevada complexitat. I una d'aquestes, on sabem que l'impacte del confinament pot esdevenir asfixiant i d'una crueta extrema és en el cas de dones (i els seus fills i filles) víctimes de violència masclista i que conviuen amb

el seu agressor.

Darrerament s'han fet públiques les dades que evidencien l'augment de trucades així com de comunicacions via correu electrònic o converses per missatgeria amb els serveis d'atenció i assessorament a dones durant aquest període de confinament. I és que conviure amb l'agressor, sense la quotidianitat que et permet sortir de casa, sense espais de distensió de la situació, sense l'oportunitat de poder marxar, trucar o compartir amb algú pot fer insostenible la situació. Perquè l'aïllament del mateix confinament és utilitzada per l'agressor per poder tenir més control i poder sobre ella. Per aquest motiu és indispensable que les tinguem presents i que ens fem visibles, mostrant-nos properes i proactives per trencar el sentiment de solitud. Que sàpiguen que hi som, ara i quan acabi aquest confinament perquè llavors probablement moltes podran fer el pas i posar fi a aquesta violència. I alhora que els agressors sentin la pressió d'un entorn que els mira, que hi és i que està atent a les seves reaccions, perquè el confinament no significa impunitat. Ara més que mai no és temps d'espera, sinó que és temps de ser-hi presents i disponibles.

Alba Alfageme i Casanova

Psicòloga especialitzada en l'abordatge de les violències masclistes

Garantint l'accés de tothom a la justícia

Que ningú ho dubti, ja que d'aquesta ens en sortirem; especialment si som capaços de prendre consciència del valor de la salut i respectar les mesures de protecció a les quals tots i totes, en un exercici de responsabilitat col·lectiva des de la individualitat del confinament, estem obligats, encara que sigui per manifestar el nostre més sentit i merescut homenatge a aquells professionals que avui s'estan sacrificant per mantenir serveis tan essencials com la sanitat, la justícia o la distribució d'aquells béns considerats de primera necessitat.

La crisi de la Covid-19 l'hem de superar junts, desplegant una solidaritat sense precedents per fer front a l'impacte que aquesta insòlita situació d'emergència sanitària està tenint en la nostra societat, tant per l'elevat nombre de persones afectades com per l'extraordinari risc sobre els seus drets, treballant l'advocacia de manera incansable per oferir solucions i acompanyar la ciutadania en les seves inquietuds jurídiques marcades per la complexitat i la incertesa del context. Són moltes les preocupacions de les famílies, dels treballadors i treballadores, dels autònoms i de la petita i mitjana empresa que necessiten

l'auxili del conjunt de la societat a través d'una sèrie de polítiques adequades, d'incentius fiscals i programes de desenvolupament de caràcter transversal i social amb l'objectiu de provocar la reactivació de l'economia, tenint en compte les paraules de l'escriptor Fernando Trias de Bes: "L'economia són les persones."

En aquest sentit, les respostes de l'ordenament jurídic no es poden aturar mai, com ho està demostrant la ingent activitat reguladora del govern durant aquests dies, en què és més necessària que mai l'essencial guia de l'advocacia a través de l'assessorament i de l'exercici del dret a la defensa com a eix vertebrador del nostre estat de dret; de la mateixa manera que s'ha de continuar impulsant totes les mesures que siguin necessàries per part de les institucions i els poders públics, ja que en tots dos casos, tant des del dret com des de la política, s'ha d'estar al nivell de les circumstàncies.

No oblidem tampoc el fonamental paper que històricament han desenvolupat els col·legis professionals, fundats per donar veu als seus col·legiats i col·legiades i representar els diferents sectors que són motor de l'economia i de la

indústria; però sobretot, amb la missió de defensar l'estat social i democràtic de dret. Aquest és precisament l'esperit que alimenta i empeny amb força la nostra corporació, el Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, que a través del servei d'orientació jurídica i el torn d'ofici i d'assistència al detingut fa possible, malgrat les terribles dificultats d'aquests moments, que aquella activitat judicial que en cap cas pot quedar suspesa pel seu caràcter urgent i inajornable es materialitzi de manera efectiva tal com ho marca la Constitució.

L'advocacia de segur contribuirà a la superació de l'infortuni, vetllant perquè tothom pugui ser coneixedor dels seus drets i tingui accés a la justícia, màxima garantia per poder sortir de la crisi provocada per la Covid-19, la qual només vencerem amb l'esperança, la reflexió, la renúncia a egoïsmes i la suma d'esforços.

Maria Eugènia Gay

Degana Col·legi de l'Advocacia de Barcelona

Més flexions que reflexions

Avui és 5 d'abril. Just fa un mes, el 5 de març, estava treballant a Semproniana i preparava el muntatge d'un sopar per a una colla d'amigues. La vida encara era brogit, un incessant anar i venir que omplia totes les pàgines, tots els racons de la meua agenda.

I, de sobte, arriba aquell divendres, un estranyot divendres 13 que ens diuen que tot s'ha d'aturar. Així, de cop, amb tota la motxilla plena d'idees, de projectes, d'encàrrecs. De feina. De vida.

De cop, el restaurant tancat, tot el personal aturat i la nevera plena a vessar. ¿Com resoldre aquesta equació de tres incògnites?

Encara amb el record vívid a la memòria, i a la butxaca, de la crisi del 2008, l'Scarlett O'Hara que tinc sempre arraulida a l'hipotàlem va sortir amb embranzida per evitar l'esfondrament total. I així em vaig agafar com una paparra a l'epígraf del decret que permet fer servei de menjar a domicili.

La primera motivació (no us enganyo, vull ser sincera) va ser econòmica: mirar de salvar els mobles, cercar la manera de poder pagar les nòmines i les factures pendents. La segona, immediata, va ser la coherència amb la lluita en què fa anys que soc molt activa: treballar per intentar reduir el malbaratament alimentari. Les neveres eren plenes per poder atendre la demanda habitual dels caps de setmana. Havia de buscar sortida per a tot aquell material. Cuinar i enviar-ho a domicili.

No ho havia fet mai.

Dos dies després de prendre la decisió de continuar actius, cuinant per servir menús a domicili, vaig copsar que això no anava només de salvar el negoci o d'expressar una coherència personal. Era molt més, perquè el que ens està passant és molt gros, molt difícil de pair. És un moment d'emergència, d'urgència i no es tractava d'una qüestió meua, dels meus problemes i del meu melic. Mirant més enllà, buscant què podia aportar al meu entorn, vaig percebre que els qui estan absolutament desbordats en aquesta guerra contra el virus són el personal sanitari. Desbordats i exhaustos. Així doncs, vaig pensar transformar Semproniana en una base d'intendència per donar servei als sanitaris, amb les meves armes: la cuina i els aliments.

Cuinant menús saborosos, saludables i variats per a aquells que no tenen quasi hores de descans, que lluiten amb dedicació a favor de tots nosaltres, als hospitals, a les farmàcies i als improvisats centres mèdics dels hotels, la meua feina té sentit en aquesta crisi estranya.

El meu rellotge ha perdut les busques, el dia s'allarga com un xiclet, tan bon punt m'assec ja és entrada la nit, les cames em fan figa i les mans ho han donat tot.

No tinc gaire temps per pensar. De fet, faig més flexions que reflexions, però estic del tot convençuda que no en sortirem de la mateixa manera que vam entrar-hi aquell dissabte 14 de març. Si els músculs, després de tants dies d'inactivitat, poden haver-se afeblit, la determinació s'ha enfortit i afloren els valors perquè tossudament la vida segueix. I ja és primavera.

Ada Parellada

Cuina